

"Bir yanıla korkunç bir vampir hikâyesi,
diğer yanıla dokunaklı bir dostluk ve kurtuluş öyküsü..."

The Guardian

JOHN AJVIDE
LINDQVIST
GİR KANIMA

Türkçeleştiren:
Yonca Mete Soy

Deli

John Ajvide Lindqvist

1968'de İsveç'te, Stockholm'ün banliyösü Blackeberg'de doğdu. Çocukluğundan itibaren illüzyonistliğe merak saldı, on üç yaşında İsveç İllüzyonistler Derneğine katıldı. On dokuz yaşında stand-up gösterileri yapmaya başladı ve bu işi 12 yıl boyunca sürdürdü. 2004 yılında ilk romanı *Gir Kanıma* yayımlanınca bir anda büyük şöhrete kavuştu ve yazarlık kariyerine ardı ardına roman ve öykü kitaplarıyla devam etti. Televizyon dizileri ve kitaplarından uyarlanan filmler için senaryolar yazdı. Korku-gerilim türünde eserler veren ve kitaplarında otobiyografik unsurlar barındırmayı seven Lindqvist, eşi ve oğluyla birlikte Norrtälje'de yaşıyor. Ayrıca sıkı bir Morrissey hayranı.

Yonca Mete Soy

1978 yılında İstanbul'da doğdu. İlk ve ortaokulu Stockholm'de, lise eğitimini Kadıköy Anadolu Lisesinde tamamladı. Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümünden mezun oldu; ancak çocukluğundan beri ilgi duyduğu dil ve edebiyat, peşini hiç bırakmadı. Yeditepe Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümünde yüksek lisans tezini yazıyor; ayrıca aynı üniversitede yarı zamanlı İngilizce okutmanı olarak çalışıyor. İngilizce ve İsveççeden çeviriler yapan Soy; John Ajvide Lindqvist, Arne Dahl, Malin Persson Giolito, Caroline Eriksson, Tove Jansson, Simon Stålenhag, Bim Eriksson gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı. Evli ve ikiz oğulları var.

GİR KANIMA

© 2021, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2015, John Ajvide Lindqvist

İlk baskı *Låt den rätte komma in* adıyla Ordfront tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu kitabın telif hakları Hedlund Agency ve Ajans Letra aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın çevirisi Swedish Art Council tarafından desteklenmiştir. **SWEDISH ARTS COUNCIL**

YAZAR: John Ajvide Lindqvist

TÜRKÇELEŞTİREN: Yonca Mete Soy

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-74-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

JOHN AJVIDE
LINDQVIST

GIR KANIMA

Deli

Mia'ya... Mia'ma...

Yeni Önsöz

John Ajvide Lindqvist, 2015

Ordfront'tan Jan-Erik Pettersson'un arayıp, gönderdiğim metinle ilgilendiklerini ve hatta yayımlayacaklarını söylediği o bahar gününün üzerinden on iki yıl geçti.

O zamanlar bir etüt merkezinde çalışıyordum. Bir stand-up'çı ve ünlü komedyenler için monolog yazarı olarak geçirdiğim başarılı birkaç yıldan sonra hem bu işe ilgim hem de yazı işlerim azalmıştı ve geçimimi sağlayamaz hâle gelmiştim.

Son yıllarda karım Mia'nın kazancıyla geçiniyorduk. Umutsuz girişimlerle eve katkıda bulunmak için, diğer şeylerin yanı sıra Folkets Hus'lerde, yani Halk Evlerinde pek çok kez stand-up turneleri yapmayı denedim. Dört kere yaptım da. Toplam otuz kişi geldi. Para sıkıntımız vardı. Sigaralarımızı kendimiz sarıyor, şarabımızı kendimiz yapıyor, orantısız miktarda şalgam yiyorduk.

Yine de mutluyduk. Fakat oğlumuzun okula başlamasıyla birlikte bir karar almamız gerekiyordu. Babam birkaç yıl önce boğularak ölmüş, evi bize kalmıştı. İki evi idare edecek gücümüz olmadığından babamın evi bakımsız kaldı. (*Människohamn*, İnsan Limanı adlı romanımdaki "Smäcket" isimli ev, o evin bir örneğidir.) Bu nedenle 2002 yazında Vingåker'den Rådemsö'ye taşındık.

Yapacak başka işim olmadığı için, o yıl, oğluma bakıcısı bakarken ben de bir romanla uğraşmaya başladım. Blackeberg'de geçen ve adını

“Den ende v nnen” (Tek Dostum) koyduğum bir vampir romanı. Sonradan adını hiç beğenmedim ve 2001 kışında yayınevine göndermeden önce “Gir Kanıma” olarak değiştirdim.

Elimde  c tane taslak vardı ve bunları kısa bir kapak yazısıyla birlikte zarfa koyup en büyük  c yayınevine gönderdim. Neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Stockholm’ n bir banliyösünde geçen İsvete bir vampir romanının oldukça sıradışı, hatta benzersiz olduğunu az çok tahmin etmiştim ama bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

Görünen o ki kötüydü. Birkaç ay içinde, her  c taslağı da, “şu anda yayın programımızda yer yok, ancak ilginiz için teşekkür ederiz,” tarzında standart ifadelerle birkaç satırda yazılmış ret mektuplarıyla geri aldım. Mektuplarda metni *okuduklarına* dair tek bir belirti yoktu. Ya da belki o kadar kötüydü ki yorum yapacak bir şey bulamamışlardı.

Yıkılmıştım. Doğruyu söylemek gerekirse  c yayıncının da bunu isteyeceğini, hatta teklif vereceklerini hayal etmiştim. Böyle şeyler olduğunu duymuştum çünkü. Ama  yle olmadı. Hem de hiç.

Endişeyle,  c taslağı  c yeni zarfa koyup  c yayıncıya daha gönderdim. Endişeliydim, çünkü  c kez daha reddedilip daha çok yıkılmaktan korkuyordum. Kalın zarfları postaya teslim edip gönderi ücretini  dediğimde ağzımda garip bir tat olduğunu hatırlıyorum.

Sonra o başarısız Folkets Hus turnesine ıktım. Mia’yla birlikte birkaç gün önceden çıkıp dolaşa dolaşa insanların posta kutularına el ilanları dağıttık ama hiçbir faydası olmadı. Kimse beni tanımıyordu ve neredeyse hiç kimse gelmedi. İki yüz kişilik salonlarda yedi sekiz kişiye monologlarımı sundum. Kimseler yoktu ve bu durum hem beni hem de izleyicileri rahatsız etti.

Folkets Hus kiralarının daha ucuz olduğu küçük semtlerde dolaşıp yeterli sayıda kitleye ulaşma ve bu yolla geimimize katkıda bulunma d şncesinden bile umutluydum aslında. Bütün bunlarda romantik

bir şey vardı. Ne yazık ki umduğumuz gibi olmadı. Umudum hâlâ o vampir romanındaydı.

2002 senesinin baharında, Râdmansö'ye taşınma arifesindeyken, ret mektupları bir bir gelmeye başladı. Kendimi yeniden üç adet kâğıt destesi ve üç standart ret mektubuyla buldum. Dosyaları kaldırıp taşınmaya odaklandım. Zaman zaman birkaç gün süren hafif depresyonlara girdim. Hayatımla ilgili ne yapacağımı bilemiyordum.

Başlarda sihirbaz olmak istemiştım ama başaramadım. Sonra bir stand-up komedyeni olmak istedim ve bir süre iyi gitti ama sonra onda da başarısız oldum. Şimdi, olmayı beceremediğim şeyler listesine “yazar”ı ekleyebilirdim. Peki ne olacaktım? Hiçbir fikrim yoktu, içim daralıyordu.

Yine de tam anlamıyla pes etmedim. Evet, “Gir Kanıma”dan vazgeçtim ama yazmaktan değil. Her şeye rağmen, Mia'yla birlikte, ben vampir kitabımı yüksek sesle okurken oldukça ürkütücü akşamlar geçirip eğlenmiştik. Kimse metni istemese de ben yazma konusunda belli bir yeteneğim olduğunu düşünüp bırakmak istemedim. Henüz değil.

Bu yüzden zombiler hakkında, “När vi döda vaknar” (Biz Ölüler Uyanınca) adını verdiğim bir roman yazmaya başladım. Ancak bu isim bir yerden tanıdık geldi, Ibsen'in bir oyunun adıydı, bu yüzden kitabı “Hanteringen av odöda” (Yaşayan Ölülerle Uğraşmak) olarak değiştirdim. 2002 sonbaharında dibe vurduktan sonra yazmaktan vazgeçtim. Maddi durumumuz kötüleşmeye başlamıştı ve bizden başka kimsenin ilgilenmediği bir şeye bu kadar zaman ayıramazdım.

İş bulma kurumuna gittim. Yeterli eğitimim olmadığı için bana sunulan görevler temizlikçi, bulaşıkçı ve çamaşırcıydı. Ancak bu tür işlerde de deneyimim yoktu ve başvurularım dikkate alınmadı. Bir süreliğine Norrtälje'deki sinemada biletçi olacaktım ama işi başkasına kaptırdım. Kötü bir zamandı. Uyumakta zorluk çekiyordum.

Sorunun bir kısmı, pes etmememdi. Bana uygun işlerin sayısı sınırlıydı, çünkü sadece yarı zamanlı çalışıp günün en az birkaç saatini yazmaya adayabileceğim bir iş istiyordum. O dönemde mesela, “Gräns” (Sınır) adını verdiğim ve gerçekten iyi olduğuna inandığım bir öykü üzerinde çalışıyordum. Elbette öykü yazmak roman yazmaktan bile anlamsızdı ama mecburdum. Kafayı üşütmemek ve kötü bir eş, kötü bir baba olmamak için yola devam etmeliydim.

Bu nedenle, çok fazla zihinsel çaba gerektirmeyen bir işle uğraşırken aynı zamanda kafamı başka şeylerle meşgul edebileceğim bir çalışma hayatı istedim.

Fakat böyle bir ihtimal yoktu ve 2003 senesinin baharında istifa ederek tek deneyim sahibi olduğum işe, bir etüt merkezine başvururdum. Liseden sonra iki yıl vasıfsız olarak çocuk bakımı üzerine çalışmıştım ve bundan oldukça keyif almıştım. Bu tecrübelerimle Rådmanö Okulunun etüt merkezine saat başı ücretli olarak başvurup işe alındım.

Görünen oydu ki, son on beş yılda oldukça değişmiştim. Eskiden bir genç olarak tüm sorunları kaygısızca, destekleyici ve şefkatli şekilde ele alırken şimdi bunları kafam pek kaldıramıyordu. İyi bir çocuk bakıcısı olmak için gereken empati ve ânında problem çözme yeteneğimi yitirmiştim. Ayak uydurmaya çalıştım ama oldukça tükendiğimden yazacak gücüm kalmadı. Böyle biri olmuşum.

Kısa süre sonra bitkin düştüm ve sonuç olarak iki hafta boyunca hasta yattım. Yattığım yerde kendimi işe yaramaz biri gibi hissettim.

Birkaç ay önce kayınbiraderim on üç yaşındaki oğluna, tabii biraz tereddütten sonra, kapak sayfasında “Gir Kanıma” yazan dosyayı okuma izni vermişti. Birkaç saatlik okumadan sonra çocuk ortaya çıkıp şöyle demişti: “John, yani... yani vay canına be...” Sonra okumaya dönüp romanı bitirene kadar dışarı çıkmadı. Hikâyeyi inanılmaz beğenmişti.

Daha önce dosyalardan biri kaybolmuştu, eşimin büyük oğlu oku-

muş ve o kadar beğenmişti ki okuması için kız arkadaşına iletmiş ve kız da çok beğenip onu ziyaret eden kız kardeşine vermişti. O da dosyayı Göteborg'a gittiğinde bir arkadaşına vermişti ve... evet. Belki de dosya hâlâ bir yerlerde dolaşıyordur.

Bütün bunlar bana bir hayal kırıklığıyla daha başa çıkma gücü verdi ve elimdeki son iki dosyayı iki yeni zarfa koyup aklımdaki son iki yayıncıya gönderdim: Bonniers ve Ordfront.

Daha önce en büyük yayıncılara gönderdiğimi söylediğimde bu ikisini hariç tutmuştum. Biri Bonniers'di, çünkü kitabımın orada yayımlanmasını istememiştim; diğeri de Ordfront'tu çünkü böyle bir romanı yayımlayacaklarını düşünmemiştim. Çoğunlukla toplumsal konulara değiniyorlardı. Ama kalan iki yayınevi bunlardı. Ben de gönderdim.

Yatağında işe yaramaz gibi yattığım ve hayatımda ne yapacağımı hiç bilmediğim o dönemde, dosyalarımı umursadığım pek söylene-
mezdi. Belki de umursamışımdır. Muhtemelen. Ama umutsuzca. Çok fazla yerden hayır cevabı almıştım.

O sıralar eğitim dünyasını düşünüyordum. Biraz iyileşince Råd-
mansö Okuluna geri döndüm. Sonbaharda bir pozisyon açılacaktı, ilgilenir miydim? Düşünmek için birkaç gün süre istedim ama beni istemelerine sevinmem gerektiğini ve tekliflerini kabul edeceğimi fark ettim. Zamanla daha dayanıklı olacak, kendimi parçalamadan çocukları dinleyip empati kurabilecektim. Çünkü bu benim sorunumdu: Her şey üstüme geliyordu. Ama elbet geçecekti.

Derken 2003 senesinin baharında bir akşamüstü, kazan gibi olmuş kafamla eve geldiğim sırada Mia koşarak beni karşılamaya geldi ve Ordfront'tan Jan-Erik isimli birinin aradığını söyledi.

“Ne istiyormuş?”

“John, kitabını yayımlamak istiyorlar!”

“Ordfront mu? Olamaz!”

“Evet!”

Titreyen ellerimle Mia'nın not aldığı numarayı aradım. Ne kadar imkânsız görünse de söyledikleri doğrudu. Ordfront sadece kitabı yayımlamak istememiş, hikâyeyi çok ama çok beğenmişti de. Hikâyenin gerçekten tutabileceğini düşünmüşlerdi. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamadım. Onca ret cevabından sonra metni ortadan kaldırdım ve şimdi birdenbire onu gerçekten seven biri çıkmıştı. Ordfront'taki yayın yönetmeni!

Benim yayınevim.

Mutlu olduğumu, hatta Mia'yla mutluluktan havaya uçtuğumuzu söylememe gerek yok. O zaman altı yaşındaki oğlumuz bizim kadar tantana yapmasa da mutluluğumuza sevindi. Bunu muhtemelen bir şekilde kutlamışızdır. Hatırlamıyorum ama kutlamış olmalıyız.

Tabii bütün sorunlar birden çözülmüdü. Kitap ancak bir yıl sonra yayımlanacaktı. Hemen avans alabilecektim fakat çok büyük para değildi. 2000 adetlik bir baskı düşünülmüştü ki bu bir çıkış romanı için kuşkusuz cesurcaydı ama avans sadece birkaç aylık maaşa karşılık geliyordu.

Tuhaf olan, sanki her şeyin bir anda dönmeye başlamasıydı. Bir hafta sonra dosya Bonniers'den de geri geldi. Onlar da ilgilendiklerini belirtmişti ve ret mektubu yerine, kitapla ilgili zayıf buldukları noktaları açıklayan iki sayfalık yoğun bir metin vardı. Bu zayıf noktaları düzeltirsem hikâyeyi yayımlamayı düşünebileceklerdi, çünkü aslında iyi bir kitaptı.

Sağ olsun Bonniers. Ancak Ordfront'un neredeyse hiç düzeltme talebi yoktu. Ayrıca ilk onlar dönüş yapmıştı. Ayrıca Bonniers değıllerdi. O kadar.

Birkaç gün sonra, "Kommisionen" (Heyet) adlı bir TV dizisi için senaryo yazma teklifi aldım. O kadar iyi bir ücret ödediler ki bizi altı ay daha idare ettirdi.

Sonra, yazdığım öykülerin yarısını topladığım, sonradan adı

“Pappersv ggar” (K gıt Duvarlar) olacak olan kitabı ICA market torbasında yayıncıya ilk sunduğum zamanı hatırlıyorum. Yetişkinler benimle bir masanın etrafına oturmuş, kitabımı neden bu kadar sevdiklerini anlatmışlardı. Onu okumuşlardı. Bu konuda görüşleri vardı.

Ancak ICA torbam pek ilgi görmedi. Elbette öykülerden oluşan bir derleme güzel olabilirdi ama muhtemelen önce yeni bir roman daha kaleme almam gerekiyordu, elimde hazır bir şeyler var mıydı?

“Ah evet. Agresif olmayan zombiler hakkında bir romanım var ama tam anlamıyla bitmedi henüz.”

“Harika. Onu bitirin,  ne alalım. Peşine de  k leri alırız. Biraz daha yazmanız gerekebilir ama.”

Geleceğim gözümün önünde, Ordfront’tan sendeleyerek çıktım. Sadece *Gir Kanıma*’yı yayımlamak istememişlerdi, yazarlıktan ve yarım kalan işlerimden de konuşulmuştu. Sıradaki kitaptan ve ondan sonraki kitaptan. O gün benim için yeni bir hayat başladı.

R dmans , Aralık 2014

YER

Blackeberg.

Blackeberg denince aklınıza belki atıştırılmalık hindistancevizli toplar gelirdi, belki de uyuşturucu. “Düzgün bir hayat” motto lu bir yer. Metro istasyonu, banliyö... Sonrasında pek fazla şey gelmezdi. Başka yerlerde olduğu gibi elbette orada da oturanlar vardı. Banliyö bu yüzden inşa edilmişti; insanların başlarını sokacakları bir evleri olsun diye.

Öyle kendiliğinden gelişmekte olan bir yer değildi, hayır. Buradaki her şey daha en baştan birimlere ayrılmıştı. İnsanlar var olan yerlere; yeşillığın içine atılmış, toprak tonlarındaki beton binalara taşınmak zorundaydı.

Bu hikâye gerçekleşirken Blackeberg, banliyö olarak otuz yıldır varlığını sürdürüyordu. Öncü bir ruhu hayal edebilirsiniz. *Mayflower*,* bilinmeyen topraklar... Evet. Sakinlerini bekleyen, içi boş binalar.

Ve işte geliyorlar!

Gözlerinde gelecek umuduyla, güneş ışığının vurduğu Traneberg Köprüsü üzerinden sürüler hâlinde geliyorlar. Yıl 1952. Anneler evlatlarını kucaklarında ya da bebek arabalarında taşıyor ya da ellerinden tutuyor. Babalar kazma kürekten ziyade mutfak aletleri ve işlevsel mobilyalar taşıyor. Muhtemelen bir şeyler mırıldanıyorlar;

* 1620’de Amerika’ya yerleşme amacıyla giden ilk İngilizleri taşıyan gemi. [E.N.]

belki *Enternasyonal* marşını veya tercihlerine göre belki *Biz Gideriz Kudüs'e*'yi.*

Burası büyük. Yepyeni. *Modern*.

Ama işler görüldüğü gibi değildi.

Metroyla ya da araba ve nakliye kamyonlarıyla geldiler. Birer birer. Özel eşyalarıyla birlikte, yapımları tamamlanmış dairelere doluştular. Eşyalarını küçük odalara ve raflara koyup mobilyalarını mantar zemine düzenle yerleştirdiler. Boş alanları doldurmak üzere de yeni eşyalar aldılar.

Yerleştiklerinde başlarını kaldırıp onlara verilen bu topraklara baktılar. Evlerinden çıktıklarında ise her yerin çoktan dolduğunu gördüler. En iyisi duruma ayak uydurmaktı.

Bir şehir merkezi vardı. Çocuklar için çok büyük oyun parkları vardı. Köşeyi dönünce olabildiğince uzanan yeşil alanlar vardı. Araç trafiğine kapalı pek çok yürüyüş yolu vardı.

Güzel bir yer. İnsanlar, taşındıktan birkaç ay sonra mutfak masalarında birbirlerine bunu söyleyip durdular. “Çok güzel bir yere geldik.”

Tek bir şey eksikti: tarih. Çocuklar okulda Blackeberg'in geçmişine dair özel çalışmalar yapamıyorlardı, çünkü bir tarihi yoktu. Gerçi eski bir değirmenle ilgili bir şeyler vardı; bir tütün kralıyla, deniz kenarındaki bazı tuhaf binalarla ilgili...

Ama bunlar çok uzun zaman önceydi ve şimdi ile hiçbir bağlantıları yoktu.

Şu an, üç katlı apartmanların bulunduğu yerde eskiden sadece orman vardı.

Burada geçmişe, geçmişin gizemine erişemeyecek kadar uzaktınız. Kilise bile yoktu. On bin nüfuslu, kilisesiz bir banliyö.

Bu da bize, buranın modernliği ve rasyonelliğiyle ilgili az çok fikir

* Orijinal ismi “Se vi gâ upp till Jerusalem” olan İsveççe ilahi. [Ç.N.]

veriyor. Geçmişin ıstırap ve dehşetinden ne kadar bağımsız olduklarına dair de az çok fikir veriyor.

Bir anlamda, ne kadar hazırlıksız olduklarını açıklıyor.

Onları taşınırken hiç kimse görmemişti.

Aralık ayında polis nihayet nakliye kamyonu şoförünün izini sürmeyi başardığında adamın anlatacağı da pek bir şey yoktu. 1981 yılına dair not defterinde, “18 Ekim: Norrköping-Blackeberg (Stockholm)” yazıyordu sadece. Bir baba kız olduklarını hatırladı, tatlı bir kızdı.

“Ah, bir de... neredeyse hiç eşyaları yoktu. Sadece bir kanep, bir berjer ve bir de yatak galiba. O anlamda kolay bir nakliyeydi doğrusu. Bir de bu işin gece hallolmasını istemişlerdi. Bunun onlara daha pahalıya patlayacağını söyledim, anlarsınız, gece tarifesi sebebiyle ama bu onlar için hiç sorun değildi. Yeter ki gece olsun, en önemli şey buydu. Bir şey mi oldu?”

Şoför, konuyla ve kamyonunda kimleri taşıdığıyla ilgili bilgilen-dirildi. Duyunca gözlerini fal taşı gibi açıp yeniden not defterindeki harflere baktı.

“Ha siktir...”

Kendi el yazısından iğrenircesine yüzünü buruşturdu.

18 Ekim: Norrköping-Blackeberg (Stockholm)

Onları buraya getiren oydu. Adamı ve kızını.

Bunu kimseye anlatmayacaktı. Hiçbir zaman.

JOHN AJVIDE
LINDQVIST

GİR KANIMA

“Hayatta kalmayı işte böyle başarıyor. Herkes ona acıyor. Ama aslında o... çocuk falan değil. O bir...”

Okulda zorbalığa maruz kalan, kendisine yalnızlıktan ve hayallerden ibaret bir dünya kuran on iki yaşındaki Oskar, hayatını değiştirmeyi düşünemeyecek kadar bile ümitsiz. Oysa şimdilik farkında değilse de hayatı çok yakında tümünden değişecek. Hatta dönecek.

Eli sayesinde. On iki yaşındaki Eli sayesinde. 200 yıldır on iki yaşında olan, yeni yan komşusu Eli sayesinde.

İsveçli yazar John Ajvide Lindqvist’in kült kitabı *Gir Kanıma*, zorbalık, taciz ve yalnızlaşma gibi konuları aykırı bir yolla ele alan, kadim vampir mitlerini günümüz dünyasının sıkışmışlığıyla bağdaştırmayı beceren, yarattığı atmosferle heyecan ve korku düzeyini bir an bile düşürmeyen, doğaüstü bir polisiye romanı.

Delidolu

delidolu.com.tr
f @ delidolukitap
Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-74-9

9 786257 314749